

הצל את החיים – הרוג את אלוהים!

שובר שורות Breaking Bad

מאת קובי ניב

חלק ב' – עמודים 14-24

והפרק ה-13, האחרון, של העונה השלישית

וולט במכוניתו החבוטה במדבר. מגיעה עוד מכונית. וולט הולך לקראתה. מייק עושה עליו חיפוש. מהמכונית האחרת יוצא גאס, המתייצב מול וולט, ואומר לו "שום אדם בר-דעת לא היה נוהג כפי שנהגת. הסבר לי את מעשיך". וולט משיב, "עמדו לירות בפרטנר שלי." "נרקומן חסר ערך", אומר עליו גאס, "בשבילו התערבת וסיכנת את כולנו?". וולט אומר "הוא כעס, שני הבחורים שלך רצחו ילד בן 11". גאס משיב, "שמעתי על זה. הוא היה צריך להשאיר לי את הטיפול בזה". וולט משיב בהתרסה, "אולי. מצד שני אולי הוא חשב שהוראה הגיעה ממך". גאס מיתמם, תוהה, "אתה שואל אותי אם הוריתי לרצוח ילד?!". כמובן שכן, ברור לגמרי שגאס, אלוהי הסמים הכחולים, הורה להרוג ילד, את תומס. בדיוק כמו שאלוהים או אללה, הורה, ככתוב בתורה, לאברהם אבינו להרוג את בנו יצחק, או לפי האיסלם, את אחיו, ישמעאל. אבל מה הייתם אתם עונים לאלוהים, אם היה שואל אתכם בפרצוף של תם מושלם, "אני?! אני הוריתי להרוג ילד?!". ואכן וולט משקר לגאס, במה שיכול גם להיתפס כאירוניה מרה, ש"לעולם לא הייתי שואל אותך שאלה כזאת".

גאס רוצה לדעת איפה ג'סי. אבל וולט אומר שאין לו מושג, ש"הוא מחוץ לתמונה. הצלתי את חייו, אבל עכשיו הסיפור בינינו נגמר. וזה מה שרצית, לא?", ואז ממשיך, "אתה יכול להרוג אותי כאן ועכשיו או שאני אמשך לבשל ונשכח מפינקמן. אני מעדיף את האפשרות השנייה". גאס מסכים, "תצטרך עוזר חדש, אבל הפעם אני בוחר". וולט מסכים גם הוא.

וולט חוזר לעבוד והעוזר החדש הוא גייל הישן. וולט מקבל אותו לכאורה בברכה ובשמחה. גאס מגיע לביתו של גייל ומודיע לו שעליו להתכונן להחליף את וולט. וולט מצידו מגיע למקום המסתור של ג'סי ואומר לו "הם יהרגו אותי וגייל יחליף אותי", ולפיכך הסיכוי היחיד שלנו הוא רק אם הם נהרוג את גייל, ואז "אני הכימאי היחידי שיש לו. זה משאיר אותי בחיים. זה גם משאיר אותך בחיים". אבל ג'סי אומר "אני לא מסוגל לעשות את זה". וולט לוקח את זה על עצמו, אבל מבקש מג'סי לעקוב אחרי גייל, ולהשיג את הכתובת שלו.

ג'סי מצלצל ומוסר לוולט את הכתובת. וולט יוצא להרוג את גייל. אבל מחוץ לביתו מחכה ויקטור, שחוטף אותו למעבדה, שם מחכה גם מייק, וברור שהם עומדים להרוג אותו. וולט מתחנן על חייו ואומר להם שיסגיר את ג'סי, שהרי ג'סי הוא הבעיה ולא הוא. שהוא יקבע איתו פגישה ושם הם יתפסו אותו. מייק נותן לו לצלצל לג'סי, ואז וולט אומר לו "ג'סי, תעשה את זה, תגיע לפניהם ותעשה את זה". מייק חוטף ממנו מיד את הטלפון, אבל ... גייל בבית. שומע מוסיקה. דפיקה בדלת. בפתח עומד ג'סי. גייל מופתע. לא יודע מה קורה. ג'סי שולף אקדח ומכוון אותו היישר לראשו של גייל. ג'סי נסער, רועד ובוכה, אבל יורה. סוף.

העונה הרביעית

ג'סי' שכרגע רצח את גייל, מבוהל, בוכה ובורח. לזירה מגיע ויקטור ורואה שגייל מת. הוא יוצא ומוצא את ג'סי המום במכוניתו. נכנס, מכוון אקדח לראשו, מביא אותו למעבדה, שם מייק, אקדח בידו, שומר על וולט. ויקטור מושיב את ג'סי ליד וולט. מייק מצלצל לגאס.

כולם יושבים וממתנים. וולט אומר שלפי לוח הזמנים של גאס הם צריכים להתחיל לבשל. ויקטור בתגובה קם, עוטה מסכה ומתחיל לבשל בעצמו. הזמן חולף. הדלת למעלה נפתחת. זהו גאס. הוא יורד למטה, נעמד מול וולט וג'סי, מביט בהם בזעף, לא אומר מילה, חולף על פניהם, הולך למתלה הבגדים ומתחיל להתפשט, לאט, בפדנטיות. וולט מדבר אליו, "גייל בטיקר היה אדם טוב וכימאי טוב וחיבבתי אותו. לא הגיע לו מה שקרה לו. אבל הייתי יורה בו שוב". גאס לא עונה, ממשיך בשלו, בלי לומר מילה, לובש סרבל עבודה. וולט אומר לו, "זה לא אשמתי, זה לא אשמתו של ג'סי. זו אשמתך. מה ציפית שנעשה? שפשוט ניכנע וניתן לך לרצוח אותנו?", ואז מוסיף, "אתה לא יכול בלעדינו, בלעדי וולי ג'סי, אין לך אף אחד שיבשל את המוצר שלך", ואז מצביע על ויקטור, "בטח לא הוא". גאס לבוש בסרבל הכתום מגיע לאזור העבודה. כל הזמן הזה הוא לא מוציא הגה מפיו. הוא מוציא ממגירה סכין חיתוך יפני, מתקדם עם הסכין בידו לעבר ג'סי, שנרתע, מניף את הסכין מעל ראשו של וולט, שאומר לו, "אם תהרוג אותי, אין לך כלום. אם תהרוג את ג'סי, אין לך אותי". גאס לא אומר מילה, צועד לאחור ונעמד מולם, מביט בהם, ויקטור עומד קצת מאחוריו. ואז פתאום הוא מסתובב ומשספ את גרונו של ויקטור בסכין החיתוך, שוחט אותו, אווז את גופו המפרפר בכוח, לוחץ על גרונו כך שדמו של ויקטור ניתז גם על וולט וג'סי המבועתים ונרתעים. גם מייק מאחוריהם נבהל ושולף באינסטינקט את אקדחו. גאס אווז את ויקטור המחרחר עד שהוא מת ואז משליך את גופתו לרגליהם של וולט וג'סי. כל הרצפה שטופה בדמו של ויקטור. אחר-כך גאס פונה והולך, עדיין בלי לומר מילה, אל המתלה, מסיר את חליפת העבודה שלו וזורק אותה, ובאותה פדנטיות בה התפשט הוא שב ומתלבש, מבלי שדבק בו רבב של זיעה או דם. הוא עולה לאיטו במדרגות, כולם מביטים בו, הלומים, הולך כמעט עד דלת היציאה ואז נעצר, מביט בהם ואומר, "ובכן, תחזרו לעבוד".

ברור שגאס, אלוהים, רצח כך, בשחיטה אכזרית שכזו, כמו ידיו, ולא באמצעות שליח, את ויקטור, משרתו הנאמן, לא בגלל משהו שויקטור עשה או לא עשה. רצח ויקטור הוא לא עונש לוויקטור, לא על זה שלא הצליח לכאורה למנוע את רצח גייל, ולא על כך שהוא התחיל כביכול לבשל מת' בלי הוראה של גאס. זה לא רצח אישי, ממש כפי שאמר מייקל קורליאונה בסרט "הסנדק", זה עניין לגמרי עסקי. זה מְסָר לוולט ולג'סי לאמור, "כך יעשה לכם אם תפעלו נגד העסק שלי", אני אשחט אתכם כמו ששוחטים איל, כבש, או חזיר.

וולט קונה אקדח ולוקח אותו לעבודה. מגיע שומר נאמן חדש במקום ויקטור – טיירוס, שחור, גדול, מפחיד - ואיתו גם מייק. וולט מבקש ממייק לסדר לו פגישה עם גאס כדי "ליישר את ההדורים". מייק אומר לו "אתה לא תראה יותר את גאס לעולם". בלילה וולט מגיע במכוניתו לאזור ביתו של גאס. הוא יוצא מן המכונית, האקדח בחגורתו, מתחיל להתקדם לביתו של גאס. הטלפון שלו מצלצל. מייק אומר לו בטלפון, "לך הביתה, וולטר". קצין משטרה, חבר, מביא להנק תיק חקירת רצח כדי שהנק יעיין בו, אולי הוא יוכל לעזור לו בפענוח. בדירת הנרצח, גייל בטיקר, נמצאה מחברת עם נוסחאות לבישול קריסטל מת'. סקיילר מתכננת לפרטי פרטים, כולל חזרות מדוקקות, את ההצגה שהם יעשו להנק ומארי, וכמובן גם לג'וניור, למכור להם את סיפור ההימורים. וההצגה אכן מצליחה. בתוך כך הנק מראה לוולט את המחברת של גייל, שאכן, וולט מאשר זאת, מכילה נוסחאות כימיות

להכנת קריסטל מת'. הוא גם מראה לוולט הקדשה שכתב גייל בראש המחברת ובה כתוב "ל-W.W. הדומיה המושלמת שלי". הוא שואל את וולט מי זה יכול להיות W.W. – וודרו ווילסון? ויילי וונקה? וולטר ווייט? וולט מרים ידיו, בצחוק לכאורה, לאות כניעה ואומר "תפסת אותי". אבל אז הוא מבקש מהנק בחזרה את המחברת ומראה לו שיש שם גם שיר שכולל את המשפט הזה עם "הדומיה המושלמת". זה שיר של וולט וויטמן, ואז הוא אומר להנק, "הנה W.W. שלך". הנק מרוצה ומאושר ומשבח את וולט, "גאון מהלך שכמוך".

הנק, אנחנו נוכחים בכך לאורך כל הסדרה, בכל חקירה שהוא מעורב בה, כולל גם בחקירה הזאת של הפצת הקריסטל המזוקק הכחול, הוא בלש מעולה, חכם, מבריק, יסודי וכפייתי כמו שבלש צריך להיות. אבל בעניינו של מיהו "הייזנברג", כלומר בעניין גיסו וולטר ווייט, הוא נתון בליקוי מאורות מוחלט. ולמרות שיש לו - ניצבים, מזדקרים, מקפצים ומצטברים ולנגד עיניו סימנים ומימצאים וראיות והוכחות שוולטר הוא הוא "הייזנברג", יצרן ומפיץ הקריסטל הכחול - בכל זאת איכשהו הנק מצליח שלא לראות אותם ולא להבין אותם ולא כלום. זה קורה להנק קודם כל כי "וולט הוא משפחה". ויוצר הסדרה וינס גיליגאן מפליא ב"שובר שורות" שלו ללהטט במיומנות מופלאה ומרהיבה באחד מכללי היסוד שקבע הפילוסוף היווני אריסטו לפני כ-2500 שנה בספרו "פואטיקה", שעל פיו "מאורעות הטרגדיה צריכים להתרחש בין אנשים הקרובים זה לזה בקרבת משפחה". וכל היחסים – האישיים, החברתיים והעסקיים - ב"שובר שורות" מאורגנים במבנים משפחתיים – בתוך משפחת ווייט, הגרעינית והמורחבת, בין וולט לג'סי, ובתוך הקרטלים ו"משפחות הפשע" הנארגות ונהרגות כאן בהתמדה. בתוך כך מנפץ "שובר שורות" את מיתוס "קדושת המשפחה" המכבב בכל הדתות והחברות האנושיות ובא לידי ביטוי בקלישאה הנפוצה ביותר עלי אדמות שעל פיה, איך לא, "הכי חשוב בחיים זה משפחה".

ואכן, חלק מכישלוננו של הנק להבין שוולט הוא הפושע שהוא מחפש, נובע מכך שהוא מכיר אותו כ"בן משפחה" ולכן כביכול יודע מיהו ומהו. ובעיני הנק, כמו בעיני רוב האנשים שמכירים את וולט כמורה בתיכון, וולט נתפס כדמות עלובה של חנון כושל, ובוודאי שלא כמפר חוק או פושע ולו זעיר, ובטח ובטח שלא כארכי-פושע כמו דמותו הכל-יכולה של "הייזנברג" הכמעט מיתי. ואולם, כבלש וותיק ומנוסה, הנק צריך היה לדעת שהקלישאה על פיה מישהו אינו נראה או מתנהג כמו פושע, היא לא רק לא נכונה, אלא אפילו מכשילה, שכן דווקא הפושעים הקשים והמסוכנים ביותר, אלו שאינם נתפסים

לעולם, הם כאלו ש"אינם נראים כמו פושעים" ומתפקדים כאנשים מכובדים בקהילה ובחברה. וגם בסדרה יש לנו כמובן אחד שכזה, הלא הוא גוסטב פרינג, המכונה גאס, הבעלים של רשת מזללות עופות מטוגנים מצליחה, ש"תורם לקהילה" ובכלל זה גם לקרנות המשטרה וה-DEA.

בארוחת ערב הנק אומר שהאיש שנרצח, גייל, היה גאון. ואז וולט אינו מתאפק, מתגרה בגורלו ומאתגר את הנק ואומר לו, "גאון?! כל ההברקות שלו נראות לי כמו העתקה מילה במילה כנראה מעבודה של מישהו אחר. הגאון הזה שלך, הוא עדיין חי איפה שהוא".

וואו. וולטר ממש מסתכן, דוחף לפיו של הנק את הפתרון עם כפית ענקית - מה, אתה לא רואה? אתה לא מבין? הגאון הזה שלך לא יכול להיות הבחור העלוב הזה שנרצח, זה אני, אני, וולטר ווייט, הגיס שלך, זה אני הגאון הזה, אתה לא רואה את זה? לא, הנק לא רואה את זה. הוא שבוי, כמו כולנו אגב, בכלא הדעות הקדומות שבנה לעצמו. עד שהמצרים יחצו את התעלה, יהיה לו ברור לגמרי שהמצרים לעולם לא יחצו את התעלה. אבל למה וולט עושה את זה? למה הוא מאתגר כך את הנק ומתגרה בו באופן כה בוטה, כפסע מלומר לו, "יא טמבל, אתה לא מבין שזה אני, שזה אני הגאון הזה, והגייל האוויל הזה רק העתיק ממני?". למה להעיר דובים שנראה כאילו הם כבר הולכים לישון? למה וולט מסכן כך את עצמו, את עתידו, את חייו, את משפחתו, את הכול, באמירה המיותרת והיהירה הזאת?

פושעים, ואין הרבה כאלה, מהסוג הוולטר-ווייטי, אנשים "רגילים" פחות-ערך לכאורה, שלא גדלו בעולם הפשע ומעולם לא השיקו לו, שלפתע, מסיבות או בנסיבות חריגות, כמו שקרה כאן, חצו את הגבול והפכו להיות לא סתם פושעים אלא פושעי-על, "גאוני פשע" שפיצחו לכאורה את נוסחת "הפשע המושלם", שהכול יודעים על קיומם ומעשיהם, אבל אף אחד, גם לא המשטרה, אינו יודע מיהם - מצויים כל הזמן בדילמה נפשית, במאבק פסיכולוגי סוער בינם לבין עצמם. מצד אחד, העולם כביכול מכיר בגאוניותם, אבל מצד שני העולם אינו יודע מי הם, כלומר שהעולם בעצם אינו מכיר בכך שהם הגאונים. מצד אחד הם רוצים להמשיך במלאכת הפשע הגאונית שלהם וכמובן לא להיתפס, גם כמו שכל פושע לא רוצה להיתפס וגם, במקרה שלהם, כדי לשוב להוכיח את גאוניותם. אך מצד שני הם רוצים להיחשף, כלומר להיתפס, כדי שהעולם יידע שזה הם, שהגאון הזה, יצרן ומפיץ הקריסטל הכחול הוא וולטר ווייט. לכן, בהרבה מן המקרים הללו, הפושעים "הגאונים" הללו אכן גורמים לעצמם, לרוב באופן בלתי-מודע בעליל, להיתפס, כדי שהעולם יכיר באמת בגאוניותם. מה גם, וזה גם קורה פה, שככל שפעולות "הפשע המושלם" שלהם נמשכות באין מפריע, והמשטרה אפילו לא מתקרבת לעלות על קצה עקבותיהם, גם ביטחונם ויהירותם הולכים וגואים, והם הולכים ונעשים נועזים יותר לא רק במעשי הפשע אלא גם בהתגרותם במשטרה ובגורלם. והיפריס, כך מורה הניסיון, מוליך תמיד לכישלון.

סקיילר שואלת את וולט אם מי שרצח את גייל עלול לרצוח גם אותו. וולט אומר שלא. היא שואלת למה הוא אמר להנק שהאיש שהוא מחפש עדיין חי, ואומרת "אני חושבת שבאיזשהו מקום אתה רוצה שהנק יתפוס אותך". והיא צודקת. אבל וולט מתרגז, לועג לה, צועק. ואז היא אומרת, דואגת, "אני חושבת שאתה בסכנה". אבל הוא אומר לה, בגאווה יהירה, "אני לא בסכנה. אני הסכנה". סקיילר נבהלת, נפחדת, בורחת מהבית עם התינוקת.

בתוך כך מייק מעביר את ג'סי, בהוראת גאס, שורה של מבחני כשירות ונאמנות, שהוא עומד בהם בהצטיינות. וולט חושד שגאס מטפח את ג'סי כדי שיחליף אותו בבישול, ואז הוא יוכל להרוג אותו, את וולט. לכן הוא מסית את ג'סי נגד גאס, על כל הדברים הנוראיים שהוא עשה להם, עד שלבסוף ג'סי מהסה אותו ואומר "אני אעשה את זה". וולט שואל

"תעשה מה?", וג'סי אומר "אני אהרוג אותו". וולט מביא לג'סי מבחנה קטנה עם הרעל ריצין וג'סי טומן אותה בתוך סיגריה, שהוא שם הפוכה, לזהותה, בקופסת הסיגריות שלו.

בקבוצת הגמילה ג'סי מספר בכאב ובבכי איך הוא סתם הרג כלב. הם לא יודעים, אבל הצופים מבינים שהוא מדבר על הרצח של גייל, ובסוף הוא מביט ומטיח בהם "למה בכלל הגעתי הנה? באתי לכאן כדי למכור לכם מת! מבחינתי אתם רק לקוחות!", ואז קם והולך.

במובנים רבים, גם אם יוצריהם לא בהכרח התכוונו לך, כמעט כל סרטי וסדרות הפשע של אמריקה, בטח אלו שעוסקות בעולם הפשע עצמו, ולא במשטרה הנלחמת בו - כמו למשל סדרת סרטי "הסנדק" או סדרת הטלוויזיה "הסופרנוס", שגיבוריהם הם אנשי המאפיה - הם גם סאטירה נוקבת, מלאה בגופות מנוקבות כדורים, על הקפיטליזם, או אם תרצו - על חברת הפשע הצרכנית המערבית, על העומדים בראשה, המניעים אותה והמרוויחים ממנה. שהרי ארגוני הפשע, המאפיה, מפיצי הסמים, סוחרי הזנות ודומיהם מונעים מתוך אותה אידאולוגיה ופועלים כדי להשיג אותה תוצאה כפי שפועלים תאגידי הענק הקפיטליסטים נקרא להם "הלגיטימיים" - לעשות כמה שיותר כסף, כלומר "למקסם רווחים" בכל מחיר.

הנזקים הכביכול משניים שגורמים בפעולותיהם מרבית תאגידי הענק וכלל ארגוני הפשע לחיי בני האדם, בעיקר בעולם השלישי, ולאדמה עליה אנחנו חיים, הם ענקיים - חיי דלות ועבדות, מוות והשמדה הולכת וגוברת של יכולת החיים על כדור הארץ. חלק מהמלחמות "הלגיטימיות" המתנהלות כביכול בין מדינות, כמו למשל בין ארה"ב ושותפיה לבין עיראק של סאדאם חוסיין, הם במקרים רבים מלחמה על שליטה של תאגידי הנפט המערביים (האמריקאים, הבריטים, הצרפתים, הגלובאליים לכאורה) בהפקת הנפט, בדומה למלחמתם של קרטלי הסמים על השליטה בייצור הסמים, ואין אינן באמת מלחמות על השמדת נשק להשמדה המונית, או אל חירותם של עמים או על זכויות-אדם או הקניית דמוקרטיה לעמים נחשלים, וכל מה שהתקשורת, שגם היא קשורה לרוב באותם תאגידי ענק, מספרת לנו. ובמלחמות הללו מתים, נהרגים, מאות אלפי ומילוני אנשים, גם חיילים שלרוב מתגייסים לצבאותיהם או מתוך כפיה או מתוך לחצים כלכליים ואחרים המופעלים עליהם, וגם סתם אזרחים, לא פחות מאשר מהסמים הממכרים והממיתים שמפיצים קרטלי הסמים. וכשג'סי מטיח כאן, מתוך כאבו האישי, ב"חבריו" לקבוצת הגמילה מסמים, "בשבילי אתם רק לקוחות", הוא מבטא כאן בקולו את אופן פעולתו של הקפיטליזם, של תאגידי הענק, ולא רק של קרטלי הפשע. אבל לא פחות מזה מייצגת אמירתו את יחסי האנוש שהתפתחו בשנים האחרונות בין בני האדם בעולם - אתה לקוח שלנו ואני לקוח שלכם. זה ותו לא.

הנק מגיע למשרדי ה-DEA נפגש עם המפקד ועם ג'ומז, שהיה סגנו, מספר להם שהוא עוזר לחקירת המשטרה ברצח גייל, ושגילה דף שנמצא בביתו עם הסמל של "לוס פויס הרמנוס" ועליו מספר קטלוגי של מערכת סינון אוויר בשווי של 300 אלף דולר שיכולה להתאים למעבדה ענקית לייצור מת'. ושאכן הוזמן ספק כזה למחסן באלבוקרקי ושהמזמין היה גייל בטיקר, אך לא ניתן לדעת מי שילם על זה. יצרנית המערכות הללו היא חברה בינלאומית בשם "מדריגל אלקטרומוטיב", שמרכזת בהנוכר שבגרמניה, ושבין השאר גם שותפה בחברת מזון אמריקאית קטנה בשם, הפתעה, "לוס פויס הרמנוס". ואז הנק מצביע על תמונה משותפת של גאס והמפקד התלויה במשרדו, ותוהה, "אולי האיש הזה, גאס, הוא האיש שלנו?". המפקד וג'ומז טוענים כלפיו שהראיות כביכול שהוא מציג הן קלושות, ואז הנק זורק את הפצצה שלו - שטביעות האצבעות של גאס נמצאו בדירתו של בטיקר.

בינתיים גאס מבקר את הקטור סלמנקה, האיש והפעמון, בבית האבות בו הוא שוהה ומספר לו, בהנאה די גלויה, כנראה כדי לענות את נפשו, עדיין איננו יודעים מדוע הוא עושה זאת, איך שני אחייניו נהרגו בעת ניסיון ההתנקשות שלהם בסוכן ה-DEA הנק שריידר.

גאס מזומן לחקירת משטרה בנוכחות אנשי ה-DEA, אבל יש לו הסבר להכול. הוא מכיר את גייל כי הוא נתן לו מילגה ללימודי כימיה כשהיה סטודנט. לפני זמן מה גייל בא ל"פויס הרמנוס" והזמין אותו לארוחת ערב בביתו, ביקש שגאס ישקיע באיזו הזדמנות עסקית, אבל גאס לא הסכים. לפני שבוע הוא קרא בעיתון שגייל נרצח, "אבל לא ידעתי שזה קשור לסמים". הנוכחים מקבלים את הסברי גאס, אבל לא הנק, שממשיך בחקירה.

הנק מבקש מוולט שיסיע אותו ל"פויס הרמנוס", מספר לו על החשדות שלו כלפי גאס, ומבקש ממנו להתקין מכשיר מעקב על המכונית של גאס. וולט מתקין, אך מודיע על כך לגאס. מייק בודק ומודיע לגאס שלא המשטרה וה-DEA מגלים בו עניין, אלא רק הנק.

פלש-בק לימים בהם גאס היה יזם צעיר ובא עם חבר אל ראש הקרטל המקסיקני דון אלדיו ונפגשו איתו ליד הבריכה בביתו והציעו לו לייצר ולמכור קריסטל מת'. אבל אז הקטור סלמנקה הצעיר, שהיה אז בכיר בקרטל, ירה בראשו של החבר של גאס והרג אותו. עכשיו ברור שגאס בא לבקר את הקטור הזקן כדי לייסר ולענות אותו עד מוות, עד שיהרוג אותו.

וולט והנק חוזרים לקחת, אחרי שבוע, את מכשיר המעקב מהמכונית של גאס. בבית הנק מחבר אותו למחשב ונראה לכאורה שגאס נוסע רק מהבית לעבודה וזהו. וולט אומר להנק "אולי הוא לא האיש שלך", אבל הנק מתעקש, "משהו כל כך נקי חייב להיות מלוכלך".

ג'סי מוזמן ומגיע לביתו של גאס. מכין את הריצין. נכנס. הם אוכלים. אחר-כך ג'סי שואל "מה אני עושה פה?". גאס שואל אותו "האם אתה יכול לבשל את הנוסחה של וולטר?". ג'סי מופתע ושואל "זאת התוכנית שלך? שאני אמשיך לבשל לך אחרי שתהרוג את מר ווייט?", כי "אם תהרוג את מר ווייט, תצטרך להרוג גם אותי". גאס אומר שלא זה העניין.

ג'סי מזמין את וולט לביתו. מסביר לו שהוא צריך לנסוע למקסיקו לבשל עבור הקרטל, ומבקש שיעזור לו. אבל וולט כועס, "למה לא הרגת אותו? הייתי אצלו אתמול שעתיים ו-18 דקות". ג'סי תוהה איך הוא יודע. וולט מראה לו את מכשיר המעקב ששם על מכוניתו. הם מתנפלים זה על זה, ג'סי מכסה את וולט, ואז מטיח בו "עוף מפה ואף פעם אל תחזור".

ג'סי, עם מייק וגאס, מגיעים למעבדת הקרטל במקסיקו. מחכים להם שם עובדי המעבדה, המנהל, כימאי, איש מבוגר, וכמובן אנשי הקרטל ובראשם מפקדם, שמונה לג'סי להתחיל לבשל. ג'סי מעיר על איזה חומר שחסר. מנהל המעבדה אומר שהם מכינים את זה בעצמם. נראה כאילו ג'סי פה הסתבך, כי אין לו שום מושג איך מכינים את החומר שבו מדובר. אבל הוא תופס פיקוד, אומר שזה צריך להיעשות בדרך שלו. המפקד מורה לאנשיו להכין לג'סי את החומר. מתברר שזה ייקח כמה שעות. "טוב", אומר ג'סי, "כי המקום כאן מלוכלך, לא מטופל, צריך לנקות". ראש המעבדה מורה לנקות. מייק מביט בג'סי גאה. וכך גם גאס.

וולט מתעורר חבול מהמכות של ג'סי. בנו ג'וניור הוא שמעיר אותו, הוא רואה כך את אביו ונבהל. וולט אומר לו שהוא הסתבך בקטטה, ושלא יספר לאף אחד, כי הוא חזר להמר והוא מתבייש בזה, מרגיש אשם, מצטער, בוכה. הצגה שלמה. ג'וניור קונה את זה, בוכה גם הוא, אבל מתעשת, מנחם את אביו, מרגיע אותו, משכיב אותו, כמו אב את בנו, לישון. ואז, לפני שבנו יוצא מהחדר, וולט שואל אותו, מתעניין כביכול, איך האוטו החדש שאמו קנתה לו, ג'וניור משיב שהאוטו טוב. ועל כך לוחש לו וולט הנרדם, עטוף באהבת בנו, "יופי, ג'סי".

ג'סי, שהוא לכאורה רק שותפו העסקי של וולט, זה עתה היכה אותו מכות נוראות שהפילו אותו למשכב וגם גירש אותו מחייו. לעומתו בנו ג'וניור אוהב אותו בכל מאודו, בוכה איתו, דואג לו מכל הלב, מטפל בו כאב בבנו. אבל עדיין בעיני וולט, בליבו, במוחו, בנפשו, בנשמתו, בנו האמיתי - זה שאותו הוא אוהב, שלו הוא דואג, ושאליו הוא עורג - הוא ג'סי.

במעבדה המקסיקנית ג'סי מסיים לבשל והקריסטל שלו נבדק ונמצא מצוין, וכולם מרוצים ומתכנסים לחגוג את ההצלחה ליד הבריכה בויליה של ראש הקרטל, שם הרג לפני שנים הקטור סלמנקה את חברו הטוב של גאס. ואז מגיע "הבוס" דון אלדיו עם חבר קציניו וחייליו, ופורש ידיו, מחכה לחיבוק מגאס, שמחזיר לו חיבוק. דון אלדיו פותח את המתנה שהביא לו גאס, בקבוק נדיר של טקילה משובחת. המלצרים מחלקים כוסות לכולם, אבל גאס אומר לדון אלדיו שאסור שג'סי ישתה כי הוא צריך להישאר פיכה לבישול המת! כוסו של ג'סי נלקחת ממנו ודון אלדיו מניף את כוסו שלו, מחכה כמוכן שגאס ישתה ראשון, כדי לראות שהטקילה אינה מורעלת. גאס שותה ודון אלדיו שותה וכולם שותים, ומתחילה המסיבה. מגיעות בחורות בביקיני ומוסיקה וסיגרים. גאס הולך לשירותים. שומר-ראש מטעם הקרטל מלווה אותו. גאס מקיא את ששתה באסלה. בחוץ כל מי ששתה מהטקילה נופל מורעל ומת, ומייק חונק למוות במיתר מתכת את "המפקד". ג'סי מבוהל, נרתע. מייק צועק עליו לתפוס אקדח, והוא תופס. גאס יוצא מהשירותים, בקושי הולך, אבל מגיע לבריכה. מייק וג'סי, אקדחים בידיהם, תומכים בגאס המתמוטט, ובורחים. יורים עליהם והם יורים חזרה והורגים את כל המנסים להורגם. אבל מייק נפצע קשה. הם מוצאים מכונית, נכנסים לתוכה, וג'סי מתיישב ליד ההגה, והם נמלטים משם. ג'סי מביא את הפצועים לבית חולים שדה מאולתר שהוקם מראש בהוראה ובתכנון מדוקדק של גאס, הכולל מנות דם ספציפיות לכל אחד משלושתם, ושם הם מטפלים בגאס ובמייק הפגועים. גאס שהחלים מחמיא לג'סי, "הוכחת שאתה יכול לנהל את המעבדה בעצמך עכשיו". ג'סי מבקש ממנו "שלם לוולט שיילך או פטר אותו, אל תהרוג אותו". גאס שב לבקר את הקטור, מספר לו שדון אלדיו וכל אנשי הקרטל מתים. "גם הנכד שלך הוא קין". והוא מראה לו מי הרג את נכדו - ג'סי, שהוא הביא עמו, ושהקטור מזהה אותו מהמוות של טוקו.

וולט שוב מסייע את הנק. בדרך הנק מספר לוולט שהוא גילה שהחברה הגרמנית "מדריגל" היא בעלת מכבסה באלבוקרקי, ומכבסה זה מקום טוב מאוד להסוות בו מעבדת מת', והוא מכוון את הנק לנסוע לשם. כשהם מתקרבים והנק אומר לו לפנות עכשיו שמאלה, וולט כאילו מתבלבל וממשיך ישר ואז הנק אומר לו לעשות פרסה, אבל וולט בכוונה מתנגש ברכב שבא ממול. הם שניהם נפגעים קל, אבל הביקור שיכול היה להיות אסוני, נמנע. וולט נחטף למדבר, על ברכיו, לראשו שק שחור. שומרים מסביב. מגיע גאס. מסיר את השק ומדבר אליו, "אתה סיימת, אתה מפוטר. אל תראה שוב את הפרצוף שלך במעבדה. ואל תתקרב לפינקמן. לעולם". וולט מתגרה בו, "או שתעשה מה? תהרוג אותי? אם היית יכול להרוג אותי, כבר הייתי מת. אתה לא יכול להרוג אותי כי ג'סי לא יבשל בשבילך אם

תהרוג אותי". זה לא ג'סי אמר לו. הוא הבין זאת בעצמו. גאס עונה לו "לעת עתה. אבל הוא ישנה את דעתו. בינתיים יש את העניין של הגיס שלך ואני צריך לטפל בו. אם תנסה להתערב, אני אהרוג את אשתך, אהרוג את הבן שלך, אהרוג את הבת התינוקת שלך". כך. סקיילר והילדים עוברים לבית הנק ומארי כדי להיות מוגנים שם, אבל וולט לא בא איתם.

ג'סי מקבל טלפון. הבן של אנדריאה בבית חולים. הילד במצב קשה. לא יודעים מה יש לו. ג'סי פתאום מבין משהו. הוא מביט בקופסת הסיגריות שלו. הסיגריה ההפוכה חסרה. הוא קורא לאנדריאה ואומר לה להגיד לרופאים שהרעילו את הילד שלה ברעל שנקרא ריצין.

דפיקה בביתו של וולט המבוהל. זה ג'סי. הוא מאיים להרוג את וולט, כי וולט הרעיל את הילד של אנדריאה. "למה שאני אעשה דבר כזה?", שואל וולט וג'סי אומר, "כי אני עוזר לגאס". וולט משכנע את ג'סי שאולי גאס, שהם הרי יודעים שלא אכפת לו להרוג ילדים, עשה את זה כדי שג'סי יהרוג את וולט וכך הוא יפתור לעצמו את בעיית וולט. ג'סי מתהפך, הוא רוצה להרוג את גאס. וולט אומר "תן לי לעזור לך", כלומר שהוא יתכנן איך וכיצד.

טיירוס בא לבית החולים לקחת את ג'סי לבשל. ג'סי מסרב. טיירוס מנסה להוציא אותו משם בכוח. ג'סי מזעיק את האבטחה. טיירוס מזעיק את גאס. וולט בבית מכין פצצה עם שלט-רחוק. גאס מגיע לבית החולים. טיירוס מוריד את ג'סי לחניון לדבר איתו. גאס רוצה שיחזור לבשל. ג'סי אומר "אני לא יכול, הילד גוסס, הוא הורעל". גאס מתרצה, אומר לו "תישאר עם הילד, תחזור כשתהיה מוכן". וולט על גג בניין ממול, מביט במשקפת בגאס ושומרו החוזרים למכוניתו. בידו השלט-רחוק שמפעיל את הפצצה שהניח מתחת לאוטו. אבל גאס לפתע חושד במשהו. נעצר רחוק ממכוניתו. מביט מסביב והולך משם. וולט מיואש. הוא רץ ומפרק מהמכונית של גאס את הפצצה, נכנס איתה בתיק לבית החולים. הוא מבקש מג'סי שיחשוב איפה הם יכולים לתפוס את גאס בלי אבטחה ובלי מצלמות. ג'סי לא יודע. אבל אז באים בלשי משטרה לחקור את ג'סי על מה שאמר לאנדריאה על הריצין.

וולט מזעיק את סול, שנכנס לחדר שבו חוקרים את ג'סי ומסלק את השוטרים. אחר כך הוא נפגש עם וולט ומספר שג'סי אמר לו שגאס נפגש מדי פעם עם הקטור סלמנקה, הזקן עם הפעמון, בבית אבות בשם "קאזה טרנקווילה", שהוא בא לשם כדי לענות את הזקן, בגלל שהקטור הרג לפני שנים חבר קרוב שלו. ואז וולט אומר לעצמו "הם אויבים, לא חברים". הוא הולך אפוא לבית האבות לדבר עם הקטור. מתייצב מולו. הקטור מזהה אותו ונזעם. אבל וולט אומר לו "אני יודע שאתה מתעב אותי ורוצה לראות אותי מת. אבל אני מכיר מישהו שאתה שונא אפילו יותר. אני מציע לך הזדמנות לנקמה". אחרי הפגישה הקטור קורא לאחות שמטפלת בו ומודיע לה לפי לוח האותיות שהוא רוצה לדבר עם ה-DEA.

גומז מגיע לבית הנק, מספר לו שלמטה ה-DEA הגיע הקטור סלמנקה, שמוכן לדבר רק איתו, עם הנק, ושהם בדקו ושאלו כאן שום מזימה ושום סכנה. הנק מגיע לשם. כולם מתקבצים מול סלמנקה שמתחיל להכתיב לאחות את שיש לו לומר לשריידר - "תמצוץ לי" ו"לך תזדיין". הוא מסולק משם. אבל כשהוא יוצא מבניין המטה, טיירוס שמשגיח על הכניסה למטה, רואה אותו ומצלצל לגאס לספר לו שהקטור היה במשרדי ה-DEA.

סלמנקה מוחזר לחדרו. מגיע טיירוס, בודק אם אין שם מכשירי האזנה או מצלמות. ג'סי משוחרר, אבל כשהוא יוצא מבית החולים הוא נחטף בידי אנשי טיירוס כדי שיחזור לבשל. טיירוס מצלצל לגאס לדווח על ג'סי ושאל הקטור הכול נקי. גאס אומר לו "אני בדרך". טיירוס אומר "אולי עדיף שאני אעשה את זה". אבל גאס מתעקש - "אני אעשה את זה".

גאס מגיע לבית האבות, נכנס לחדר של הקטור. טיירוס מכין מזרק רעל. גאס גורר כיסא ומתיישב מול הקטור. מעליב ומשפיל אותו, כרגיל. הקטור רועד. גאס מתכופף כדי לתקוע

בו את המזרק, ורואה משהו בפניו של הקטור שעוצר בעדו. הוא מביט בידו הרועדת של הקטור מעל הפעמון ורואה מתחת לכיסאו את מטען החבלה. הוא צועק וקופץ, אבל אז נשמע הפיצוץ והחדר מתרסק. גאס יוצא מהחדר למסדרון ההרוס כאילו חי, עומד, מסדר את העניבה, אבל אז רואים שחצי פרצוף שלו אינו קיים, והוא נופל ומת. וולט במכונית, רחוק משם, שומע בחדשות את הידיעה – "שלושה אנשים נהרגו בפיצוץ בבית אבות".

ג'סי מבשל. פתאום צלצול בדלת למטה. השומר אוזק אותו והולך לפתוח את הדלת. בפתח עומד וולט שיורה בשומר והורג אותו. ג'סי לא מבין, ואז נכנס וולט ואומר לו "גאס מת". הם הורסים את המעבדה, מורים לכל עובדי המכבסה לברוח, ומעלים את כל המפעל באש.

להרוג את אלוהים

המיתוס המכונן והנורא המשותף לשלוש הדתות המונותאיסטיות הגדולות הוא העקידה – של יצחק אצל היהודים ושל ישמעאל אצל המוסלמים – והצליבה, של ישו, אצל הנוצרים, שהיא, כך הם מאמינים, התגשמותה והתממשותה של העקידה מהברית הישנה.

הנה סיפור מעשה עקידת יצחק, כפי שהוא מופיע בספר בראשית פרק כ"ב – "וַיְהִי, אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהָאֱלֹהִים, נִסָּה אֶת-אַבְרָהָם; וַיֹּאמֶר אֵלָיו, אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הַגִּנִּי. וַיֹּאמֶר קַח-נָא אֶת-בְּנֶךְךָ אֶת-יִחִידְךָ אֲשֶׁר-אַהֲבָתָּ, אֶת-יִצְחָק, וְלֶךְ-לְךָ, אֶל-אֶרֶץ הַמִּרְיָה; וְהַעֲלֵהוּ שָׁם, לְעֹלָה, עַל אֶחָד הַהָרִים, אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ. וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר, וַיַּחֲבֹשׁ אֶת-חֲמֹרוֹ, וַיִּקַּח אֶת-שְׁנֵי נְעָרָיו אִתּוֹ, וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ; וַיִּבְקַע, עֲצֵי עֹלָה, וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ, אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-אָמַר-לוֹ הָאֱלֹהִים. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת-עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת-הַמָּקוֹם מְרֻחָק. וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל-נְעָרָיו, שְׁבוּ-לְכֶם פֹּה עִם-הַחֲמֹר, וְאֲנִי וְהַנְּעָר, נִלְכֶה עַד-פֹּה; וְנִשְׁתַּחֲוֶה, וְנִשְׁוֹכָה אֵלֵיכֶם. וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת-עֲצֵי הָעֹלָה, וַיִּשֶׂם עַל-יִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּקַּח בְּיָדוֹ, אֶת-הָאֵשׁ וְאֶת-הַמַּאֲכָלָת; וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם, יַחְדָּו. וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל-אַבְרָהָם אָבִיו, וַיֹּאמֶר אָבִי, וַיֹּאמֶר הַגִּנִּי בְּנִי; וַיֹּאמֶר, הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים, וְאֵיךְ הַשָּׂה, לְעֹלָה. וַיֹּאמֶר, אַבְרָהָם, אֱלֹהִים יִרְאֶה-לוֹ הַשָּׂה לְעֹלָה, בְּנִי; וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם, יַחְדָּו. וַיָּבֹאוּ, אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר-לוֹ הָאֱלֹהִים, וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת-הַמִּזְבֵּחַ, וַיַּעֲרֹף אֶת-הָעֵצִים; וַיַּעֲקֹד, אֶת-יִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, מִמַּעַל לְעֵצִים. וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת-יְדוֹ, וַיִּקַּח אֶת-הַמַּאֲכָלָת, לְשַׁחֵט, אֶת-בְּנוֹ. וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְאֲוֵה הַיְהוָה, מִן-הַשָּׁמַיִם, וַיֹּאמֶר, אַבְרָהָם; וַיֹּאמֶר, הַגִּנִּי. וַיֹּאמֶר, אֵל-תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל-הַנְּעָר, וְאֶל-תַּעֲשֵׂה לוֹ, מְאוּמָה: כִּי עֵתָה יִדְעָתִי, כִּי-יִרְאֶה אֱלֹהִים אִתָּה, וְלֹא תִשְׁכַּח אֶת-בְּנֶךְךָ אֶת-יִחִידְךָ, מִמִּנִּי". וּמִיַּד כָּבֵר בַּפְּסוּק הַבָּא מְצִיעַ, בַּעֲצֵם מְגִישׁ, אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם קוֹרְבָן עוֹלָה תַחֲלִיפִי – "וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת-עֵינָיו, וַיֵּרָא וְהִנֵּה-אֵיל, אַחֲרָי, נֹאֲחָז בְּסֹבֵף בְּקִרְנָיו; וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת-הָאֵיל, וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנוֹ".

ועל מסירותו זו, על נכונותו לשחוט את בנו יחידו אשר אהב, רק כי אלוהים, האכזר מכל אדם, ציווה עליו לעשות כן, מזכה אלוהים הטוב את אברהם בברכת עולם – "כִּי נִשְׁפַּעְתִּי נְאֻם-יְהוָה: כִּי, יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה, וְלֹא תִשְׁכַּח, אֶת-בְּנֶךְךָ אֶת-יִחִידְךָ. כִּי-בְרָךְ אֲבָרְכָךָ, וְהִרְבֵּה אֲרַבֶּה אֶת-יִרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, וְכַחֲוֹל, אֲשֶׁר עַל-שְׁפַת הַיָּם."

"הקוראן" – מצאתי בגוגל, ובבורותי באיסלם אין לי אלא לסמוך עליו – "מספר סיפור עקדה דומה מאוד לזה המופיע בתנ"ך בבראשית כ"ב, אלא שאת תפקידו של יצחק כקורבן תופס שם ישמעאל. בגרסה המוסלמית התגלה אלוהים לאברהם בחלום וציווה עליו להרוג את בנו האהוב. אברהם של הקוראן, בניגוד לזה של התנ"ך, משתף את בנו ישמעאל בציווי של האל ושואל אותו לדעתו. ישמעאל מגיב ואומר לאביו כי עליו לעשות כפי שהאל ציווה

עליו. אברהם לקח את ישמעאל להר ערפאת והתכוון להקריב אותו. אלא שאז שלח אלוהים את המלאך ג'בריל שעצר את אברהם ונתן לו כבש להקריב במקום בנו".

ואכן החג החשוב ביותר של האיסלם, "החג הגדול", הוא עיד אל-אדחא, "חג הקורבן", אותו חוגגים המוסלמים, כמקובל, בשחיטת ואכילת כבשים, כמו הכבש שמלאך האלוהים נתן, לפי אמונתם, לאברהם, אבינו ואביהם, להקריב כקורבן במקום בנו ישמעאל.

ככל הידוע היום, מבחינה היסטורית-סוציולוגית, להבדיל מהבחינה האמונית-הדתית, סיפור העקדה נוצר ונכלל בכתבי הקודש, היהודים והמוסלמים, כדי לעצור ולהפסיק את המנהג שכנראה היה נפוץ עד אז בקרב השבטים והעממים הפאגאנים שמהן צמחו היהודים והמוסלמים, להקריב לאלים, בוודאי לאלו שקדמו לאלוהים "שלנו" ואולי גם לו עצמו, קורבנות אדם, כלומר לשחוט או לשרוף חיים נשים (כמו למשל את בת יפתח) וילדים, בנים בכורים או אחרים. תחת זאת מציעים "כתבי הקודש" למאמיניהם תחליף קורבן עולה בשרי שאינו בשר אדם, כלומר בני בקר וצאן, כמו האיל בתורה והכבש בקוראן.

בין לבין, בין ערש היהדות להולדת האיסלם, צמחה לה מהיהדות דת חדשה, הנצרות, וביצעה מהפך מוחלט במיתוס העקידה, שהפך אצלה לצליבה, והחזירה לחיים את קורבן האדם, ישוע בן האלוהים, שהועלה כקורבן – אחרון, אולטימטיבי – אל עקידת הצלב על ידי אביו. אלא שבעוד שבסיפור היהודי-מוסלמי האב בן-האנוש, אברהם, עושה זאת במצוות אלוהים הווירטואלי, שלבסוף מבטל את רוע הגזירה, הרי שבסיפור הנוצרי אלוהים הווירטואלי הכל-יכול כביכול, שהוא גם אביו הביולוגי לכאורה של ישו הנצלב למוות, אינו נענה לשוועת בנו הגוסס, "אלי, אלי, למה שבקתני?", כלומר "אלי, אלי, למה עזבתני?", כפי ששאל כבר לפניו משורר תהילים, ואינו מספק חיה חליפית כ"שה לעולה" שהוא בנו. כלומר אלוהים האב, שגם אצלנו קרוי "אבינו שבשמים", מאשר ומאפשר את העקדה, המתממשת כצליבה, ומעלה את בנו כקורבן כדי לכפר בכך כביכול על כל חטאי האדם מאז הבריאה ועד עולם.

האמונה הנוצרית תופסת את "הברית הישנה", הלא הוא התנ"ך שלנו, כהטרמה (פְּרָה-פִּיגוֹרְצִיָּה, כלשונם) של המסופר ב"ברית החדשה", ורואה במה שהתרחש כמסופר ב"ברית החדשה" בימי ועל ידי ישוע הלזה כהתממשות והתגשמות של סיפורי התנ"ך, כלומר כ"מה שקרה באמת". וסיפור צליבתו של ישו, בתפיסה הנוצרית, נתפס כהתממשותה "האמיתית" של עקידת יצחק האגדית התנ"כית, והוא כמובן, הרבה יותר מעקידות יצחק וישמעאל אצל היהודים והמוסלמים, המאורע המכונן המרכזי של הדת הנוצרית, כדי כך שהצלב – מכשיר ההריגה שנשא ישו הנוצרי על גבו, בדומה לעצים לעולה שנשא הילד יצחק היהודי על גבו בדרך לעקדתו שלו – הפך לסמלה של הדת הזאת.

ובדיעבד רטרופקטיבי בן אלפי שנים ניתן בהחלט לומר שמי שנעקדו ומוסמרו בסיפורי המעשה המכוננים של העקדה היודו-מוסלמית והצליבה הנוצרית, הם מיליארדי המאמינים של שלוש הדתות הללו לדורותיהם, שסיפורי הזוועה הרצחניים הללו קשרו וקיבעו אותם לאמונה באלוהים הלא-קיים, המומצא הזה, הרחום והחומל לכאורה, הדורש מאיתנו להקריב, לשחוט, כמו ידינו את בנינו שלנו, כדי להראות לו, לאלוהים הזה, ראש "משפחת הפשע" הקרויה דת, שאנחנו נאמנים לו ואוהבים אותו יותר מאשר את ילדינו שלנו, או שלחילופין אלוהים עצמו מוכן להקריב, להוציא להורג, את בנו שלו, כדי להראות לנו עד כמה הוא אוהב אותנו. והנה לכם תשובת המחץ לשאלה הנצחית "מה זאת אהבה". זוועה.

ואכן, בשמו של האלוהים התלת-פאזי נטול-הזהות הזה – שכל מאמין ובעיקר נצלן-מאמינים, וכאלו לא חסרו מעולם, יכול להרכיב לו את דמותו וחוקותיו וציוויו כאוות נפשו – נרצחו ונטבחו והושמדו באלפי השנים שחלפו – ובעיקר הצטיינה בכך, הרבה מעל

שתי האחרות, הדת הנוצרית - מאות מיליוני בני-אדם, רובם מאמינים באל או באלים אלו או אחרים, שכמובן, בהיותם בלתי-קיימים, לא הצילו אפילו נפש אחת. אבל לא האלוהים הוא הרוצח והטובח, כי הוא לא קיים, אלא האמונה באלוהים, ההשתעבדות לו, היא ההורגת.

בראשית הפרק הזה, לפני אלפי שורות, דיברתי על כך ש"שובר שורות" הוא טקסט – אומנם לא כתוב אלא מטולוויז – מקראי, קמאי, מיתי. וזה אכן כך. אבל "שובר שורות" הוא בשום אופן לא טקסט דתי. ההיפך. הוא טקסט אנטי-דתי נוקב, שמנפץ, מפוצץ, מיתוסים דתיים, ובראש ובראשונה ובעיקר את מיתוס העקדה והצליבה, שכביכול מצווה עלינו להיות נאמנים לאלוהים שלנו, יהא אשר יהא, לקיים את ציווי ומצוותיו, לשים בו את מבטחנו, וכמובן לאהוב את אלוהינו אפילו יותר מאשר את ילדינו, וזאת כדי לשמור כך עלינו ובעיקר על בנינו, על החיים. כי החיים והמוות, הזהירו אותנו, הם בידי אלוהים.

אבל אלוהים, האמונה באלוהים, עבודה אצל או את האלוהים, ההשתעבדות לאלוהים, הורגת. כי אלוהים, שום אלוהים, בכל תחפושת שהוא עוטה, זה יכול להיות גם מהפכן או לאומן אנושי, לא מבקש להציל את נפשותינו, וגם מעולם לא עשה זאת, אלא הוא מבקש את נפשותינו, פשוטו כמשמעו – לנצל, לדכא לשעבד, ולבסוף להרוג אותנו.

וכאן בסדרה וולטר ווייט מבין את זה. הוא מבין שאלוהים, גאס, לא יציל ממוות את ג'סי בנו, וגם לא יסתפק בשחיטת כבש או ויקטור במקומו. גאס, כדרכו של כל אלוהים, יהרוג, במוקדם או במאוחר, גם את הבן וגם את האב. ולכן הדרך היחידה של וולט להציל את בנו ג'סי וגם את עצמו מעקידה או צליבה ומוות, היא להרוג את גאס, להרוג את אלוהים. לכן הוא עושה זאת. הוא הורג את גאס. כי כדי להציל את חיי בנך ואת חיך שלך - זו המסקנה העולה מ"שובר שורות" - אתה צריך להרוג את אלוהיך. כי אם לא תהרוג אותו, הוא יהרוג את בנך ואתך ומשפחתך ואת כל מי שעומד בדרכו, את כל מי שמפריע לו להיות אלוהים.

ובחזרה לסדרה

וולט מחכה בחניון בית החולים. ג'סי בא, בוכה מהתרגשות. הילד בסדר, יצא מזה. וזה לא היה ריצין. הם אומרים שזה צמח בשם "שושנת העמקים" שיש לו פירות קטנים אדומים ומתוקים, רעילים, לא קטלניים, שילדים מתפתים לאכול אותם, וכנראה שהילד אכל מהם. "אז מתברר אחרי הכול שזה לא היה גאס", אומר וולט. "לא", אומר ג'סי, אך מוסיף, "אבל הוא היה חייב למות". וולט כמובן מסכים איתו, "הוא היה חייב למות". הם לוחצים ידיים, נפרדים כמו אב מבנו שסיים עתה את התיכון בהצטיינות והולך ללמוד בקולג' מובחר.

וולט מצלצל לסקיילר. כולם, הנק וגומוז והמשפחות ומאבטחי ה-DEA, צופים בחדשות המרעישות. סקיילר עונה, מתרחקת מכולם. וולט אומר לה, "זה נגמר. יצאנו מכלל סכנה". היא שואלת, לוחשת, "זה אתה היית? מה קרה?". וולט עונה במילה אחת – "ניצחתי".

המצלמה עוברת עכשיו משם מה [דומני שבמהלך הסדרה עד כה המצלמה מעולם לא פעלה מעצמה, אלא תמיד ליוותה את הדמויות הפועלות] לבריכה בבית משפחת ווייט, לידה בעציץ גדול יש צמח עם פרחים לבנים יפים, שלידו מונחת שקית הזרעים שלה, שעליה כתוב שם הצמח – "שושנת העמקים". ברור אפוא מי עשה מה ולמה. סוף העונה הרביעית.